

אור דוד

פרשת שבוע	כניסת שבת			יציאת שבת			גיליון מספר
	ירושלים	יבנה	מצפה רמון	ירושלים	יבנה	מצפה רמון	
תשא	17:04	17:21	17:16	18:16	18:18	18:18	141

מוקדש לע"ה
הבה"ח דוד
צברדלינג ז"ל בן
שלמה זלמן
ושושנה נעמי הי"ד

אורות הפרשה – הרב נאור מאיר גנון שליט"א.

בתחילת הפרשה אנו נפגשים עם הציווי על כל אחד מישראל לתרום מחצית השקל למשכן, גם העשיר וגם העני נותנים אותו סכום. רבי נחמן אומר שלפעמים אדם רוצה לעשות דברים גדולים בחייו אך מתייאש כשרואה שלא מצליח ואז גם דברים קטנים לא עושה אך צריך לדעת שכל מעשה טוב קטן שאדם עושה יש לו ערך גדול וכך כותב בליקוטי מוהר"ן תורה רפ"ב שצריך לחפש נקודות זכות אצל כל אדם ומתוך כך גם לחפש בעצמו וגם אם נראה לו שזה מעט טוב אדרבה זה יחזק וישמח אותו. יוצא מפה שגם מחצית השקל, גם "חצי מצווה" יש לה ערך גדול ולמי שעני במצוות זה יחזק אותו ומנגד גם מי שעשיר במצוות צריך לזכור לא להתגאות ושהוא רק "חצי", יש תמיד עוד מה להשתפר, זה סוד מחצית השקל. מברך את כולנו שנזכה לזכור זאת תמיד, מצד אחד לא להתיאש ומצד שני לא להתגאות. אוהב אתכם! שבת שלום

דבר בעיתו מה טוב – מאורעות התנ"ך בתאריך היומי, על פי ספרו של הבה"ח דוד צברדלינג ז"ל.

כ"ג אדר: א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: ב קַח אֶת אֶהֱרֹן וְאֶת בָּנָיו וְאֶת הַבְּגָדִים וְאֶת שִׁמֹן הַמִּשְׁחָה וְאֶת פֶּר הַחֹטָאת וְאֶת שְׁנֵי הָאֵילִים וְאֶת סֵל הַמִּצֹּת: ג וְאֶת כָּל הָעֵדָה הִקְהֵל אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: ד וַעֲשֵׂה מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַתִּקְהֵל הָעֵדָה אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: ה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל הָעֵדָה זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לַעֲשׂוֹת: ו וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת אֶהֱרֹן וְאֶת בָּנָיו וַיִּרְחֹץ אֹתָם בַּמִּים: ז וַיִּתֵּן עֲלֵיוֹ אֶת הַכֹּתֶנֶת וַיַּחְגֹּר אֹתוֹ בְּאַבְנֵט וַיִּלְבַּשׂ אֹתוֹ אֶת הַמַּעֲלִיל וַיִּתֵּן עֲלָיו אֶת הָאֵפֹד וַיַּחְגֹּר אֹתוֹ בְּחֹשֶׁב הָאֵפֹד וַיֹּאפֶד לוֹ בֹּו: ח וַיִּשֶׂם עָלָיו אֶת הַחֹשֶׁן וַיִּתֵּן אֶל הַחֹשֶׁן אֶת הָאוּרִים וְאֶת הַתְּמִימִם: ט וַיִּשֶׂם אֶת הַמִּצְנֶפֶת עַל רֹאשׁוֹ וַיִּשֶׂם עַל הַמִּצְנֶפֶת אֶל מוֹל פָּנָיו אֶת צִיץ הַזָּהָב נֹזֵר הַקֹּדֶשׁ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: י וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת שִׁמֹן הַמִּשְׁחָה וַיִּמְשַׁח אֶת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת כָּל אֲשֶׁר בּוֹ וַיִּקְדַּשׁ אֹתָם: יא וַיַּז מִמֶּנּוּ עַל הַמִּזְבֵּחַ שִׁבְעַת פְּעֻמִּים וַיִּמְשַׁח אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת כָּל כֵּלָיו וְאֶת הַכִּיֹּר וְאֶת כִּנּוֹ לַקֹּדֶשׁ: יב וַיִּצַק מִשִּׁמֹן הַמִּשְׁחָה עַל רֹאשׁ אֶהֱרֹן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ לַקֹּדֶשׁ: יג וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת בְּנֵי אֶהֱרֹן וַיִּלְבָּשֶׁם כֹּתֶנֶת וַיַּחְגֹּר אֹתָם אַבְנֵט וַיַּחֲבֹשׁ לָהֶם מִגְבָּעוֹת כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶ׈ה: יד וַיַּגֵּשׁ אֶת פֶּר הַחֹטָאת וַיִּשְׁחֹט וַיִּקַּח מִשֶּׁה אֶת הַדָּם וַיִּתֵּן עַל קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב בְּאַצְבָּעוֹ וַיַּחֲטֵא אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת הַדָּם יָצַק אֶל יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ וַיִּקְדָּשֶׁהוּ לַכֹּהֵן עָלָיו: טז וַיִּקַּח אֶת כָּל הַחֹלֶב אֲשֶׁר עַל הַקֶּרֶב וְאֶת יִתְרַת הַכֹּהֵן וְאֶת שְׁתֵּי הַכֹּלִית וְאֶת חֲלִבְהֶן וַיִּקְטֹר מִשֶּׁה הַמִּזְבֵּחַ: יז וְאֶת הַפֶּר וְאֶת עֶרֶו וְאֶת בִּשְׂרוֹ וְאֶת פֶּרֶשׁוֹ שֶׁכֶּף בָּאֵשׁ מִחוּץ לַמִּסְכָּה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: יח וַיִּקְרַב אֶת אֵיל הָעֵלָה וַיִּסְמְכוּ אֶהֱרֹן וּבָנָיו אֶת יְדֵיהֶם עַל רֹאשׁ הָאֵיל: יט וַיִּשְׁחֹט וַיִּזְרַק מִשֶּׁה אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: כ וְאֶת הָאֵיל נָתַח לַנֹּתְחִיו וַיִּקְטֹר מִשֶּׁה אֶת הָרֹאשׁ וְאֶת הַנֹּתְחִים וְאֶת הַפָּדֵר: כא וְאֶת הַקֶּרֶב וְאֶת הַכִּכְעִים כִּחֹץ בַּמִּים וַיִּקְטֹר מִשֶּׁה אֶת כָּל הָאֵיל הַמִּזְבֵּחַ עֲלֶה הוּא לַיהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: כב וַיִּקְרַב אֶת הָאֵיל הַשְּׁנִי אֵיל הַמִּלֵּאִים וַיִּסְמְכוּ אֶהֱרֹן וּבָנָיו אֶת יְדֵיהֶם עַל רֹאשׁ הָאֵיל: כג וַיִּשְׁחֹט וַיִּקַּח מִשֶּׁה מִדָּמוֹ וַיִּתֵּן עַל תְּנוּךְ אֶזְנוֹ אֶהֱרֹן הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֶן יְדוֹ הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֶן יָדָם הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֶן רַגְלָם הַיְמָנִית וַיִּזְרַק מִשֶּׁה אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: כה וַיִּקַּח אֶת הַחֹלֶב וְאֶת הָאֵלֶּיָּה וְאֶת כָּל הַחֹלֶב אֲשֶׁר עַל הַקֶּרֶב וְאֶת יִתְרַת הַכֹּהֵן וְאֶת שְׁתֵּי הַכֹּלִית וְאֶת חֲלִבְהֶן וְאֶת שׁוֹק הַיְמִינִי: כו וּמִסַּל הַמִּצֹּת אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה לָקַח חֲלֵת מִצָּה אֶחָת וְחֲלַת לֶחֶם שִׁמֹן אֶחָת וַכְּקִיק אֶחָד וַיִּשֶׂם עַל הַסֻּלָּבִים וְעַל שׁוֹק הַיְמִינִי: כז וַיִּתֵּן אֶת הַכֹּל עַל כַּפֵּי אֶהֱרֹן וְעַל כַּפֵּי בָנָיו וַיִּגַּף אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה: כח וַיִּקַּח מִשֶּׁה אֹתָם מֵעַל כַּפֵּיהֶם וַיִּקְטֹר הַמִּזְבֵּחַ עַל הָעֵלָה מִלֵּאִים הֵם לַרִיחַ נִיחֹחַ אֲשֶׁה הוּא לַיהוָה: כט וַיִּקַּח מִשֶּׁה אֶת הַחֹזָה וַיִּנִּיפֶהוּ תְנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה מֵאֵיל הַמִּלֵּאִים לַמִּשֶּׁה הִּיא לַמִּנָּה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: ל וַיִּקַּח מִשֶּׁה מִשִּׁמֹן הַמִּשְׁחָה וּמִן הַדָּם אֲשֶׁר עַל הַמִּזְבֵּחַ וַיַּז עַל אֶהֱרֹן וְעַל בָּנָיו וְעַל בְּגָדֵי בָנָיו וַיִּקְדַּשׁ אֶת אֶהֱרֹן אֶת בְּגָדָיו וְאֶת בָּנָיו וְאֶת בְּגָדֵי בָנָיו אֹתוֹ: לא וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהֱרֹן וְאֶל בָּנָיו בִּשְׁלוּ אֶת הַבֶּשֶׂר פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְשֵׁם תֹאכְלוּ אֹתוֹ וְאֶת הַלֶּחֶם אֲשֶׁר בְּסֵל הַמִּלֵּאִים כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי לֵאמֹר אֶהֱרֹן וּבָנָיו יֹאכְלֶהוּ: לב וְהַנּוֹתֵר בַּבֶּשֶׂר וּבַלֶּחֶם בָּאֵשׁ תִּשְׂרֹפוּ: לג וּמִפֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא תֵצְאוּ

שְׁבַעַת יָמִים עַד יוֹם מְלֹאֵת יָמֵי מְלֵאִיכֶם כִּי שִׁבְעַת יָמִים יִמְלֹא אֶת יְדְכֶם: לֹד כְּאֲשֶׁר עָשָׂה בַּיּוֹם
הַזֶּה צֹהֵה יְהוָה לַעֲשׂוֹת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: לֹה וּפְתַח אֶהָל מוֹעֵד תִּשְׁבּוּ יוֹמָם וְלַיְלָה שִׁבְעַת יָמִים
וּשְׁמֵרְתֶּם אֶת מִשְׁמֶרֶת יְהוָה וְלֹא תָמוּתוּ כִּי כֵן צִוִּיתִי: לוֹ וַיַּעַשׂ אֶהָרָן וּבָנָיו אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
צֹהֵה יְהוָה בְּיַד מֹשֶׁה:

(ויקרא ח)

(סדר עולם פרק ז)

ענייני הזוהר - מעלת לימוד הזוהר הקדוש מגדולי ישראל.

רבי שמעון בר יוחאי העיד בתיקונים שהספר עצמו יהיה נסתר עד דור האחרון, דור
המשיח, כי צורך גדול הוא עסק החכמה הזאת לייחד קוב"ה ושכינתיה [הקב"ה ושכינתו]
לסמך אל זה בגלות, ולכן נתגלה הספר הזוהר בדור הזה האחרון, לראות אם יעסקו בו
באמיתות לעשות סמך וסעד לשכינה.
"אור החמה" לזח"ג, דף קה, בשם הרמ"ק.

עץ החיים - פירוש הסולם על הזוהר, כי תשא, דפו"י דף קפ"ז ע"ב.

א) וידבר ה' אל משה לאמר כי וגו':
ר' אבא ור' אחא ור' יוסי היו הולכים מטבריה
לצפרי. בתוך שהיו הולכים ראו את ר' אלעזר
שהיה בא ור' חייא עמו. א"ר אבא ודאי נשתתף
עם השכינה. המתינו להם עד שבאו אליהם,
כיון שבאו אליהם, א"ר אלעזר, ודאי כתוב
ענייני ה' אל צדיקים ואזניו אל שועתם, מקרא
זה קשה. (סיוס הדברים הוא בפרשת פקודי
אות פ"ח ולהלאה).

ב) ת"ח הא אוקמוה וכו': בוא וראה.
הרי העמידו, שאין ברכה עליונה שורה על
דבר שנמנה. ואם תאמר, ישראל איך נמנו.
אלא לקח מהם כפר נפשם, והעמידו, שלא עשו
חשבון עד שנתקבץ כל הכופר ההוא והוא עלה
לחשבון. ונמצא שמתחילה מברכים את ישראל
בעת קבלת הכפר, ואח"כ מנו את הכפר, ואח"כ
חוזרים ומברכים את ישראל. ונמצא שישראל
נתברכו בתחילה ובסוף ולא היה בהם נגף.

אביעה חידות מני קדם

חידון לפרשת "גִּלְבֹּעַ" (שמואל-א' פרקים כח, ג-לא) מקבילה ל-כי תשא
על פי חיבורו של הבח"ה דוד צברדלינג ז"ל.

- א. את מי שאוכל העביר בצוסף לידענים ד. דוד גתן פלח של מה
מפגי שלפי התורה הם אסורים
- ב. באיזו חומה את גופת שאול תקעו
ואת מותו בארץ פלשתיים בשרו
- ג. באיזה הר גפלו חללים
וביניהם המלך ושלושת הבנים
- ד. מי בצחל בשור עבדו
והם אותו לא עברו
- ה. מה עשתה האשה
כשגלתה ששאול רימה אותה

פתרונות לגליון הקודם: אביגיל, בן בליעל, גלים, דמי, המתפרצים, ויעט

לתגובות, הקדשות והערות: or.david.way@gmail.com

מוקדש להצלחת: עדי בת שושנה נעמי, נאור מאיר בן אסתר ורעייתו, אוריאל בן אלישבע חפצי ורעייתו, ניצן בן
אילנה, אריאלה אילת בת אילנה, בתיה בת עופרה, לרפואת חיים דב בן ציפורה, גבריאל בן אלישבע חפצי. לזרע בר
קיימא: יפית חיה בת יהודית, חיים חי בן אבלין יהודית. ולרפואת כלל חולי עמו ישראל. לע"נ: אליהו בן מרים. לקבלת העלון
בדוא"ל נא לשלוח לכתובת: guy.zwerdling@gmail.com

שבת שלום